

Georg Kühlewind Alapítvány

Harmincadik hírlevél

Kedves Olvasó! Alapítványunk 30. hírlevelében Krappai Györgyi újabb észak-írországi naplófeljegyzéseit közöljük.

Fenyő Ervin

2016. június. 01. szerda

Mi kellett ahhoz, hogy meg tudtál fordulni - lélekben? - ezen töprengsz napok óta.

Kellettek hozzá a harcok, kínlódások, a rossz utak, ez mind kellett. A soha nem szűnő, befelé és kifelé egyszerre tartó útkeresés. A számos harcos év. Az ír tenger, szikláival és friss, erős szeleivel. Jason euritmiája a kápolnában. A fővállalt szolgálat az elesett(ebb)ek érdekében. Az új barátok, akik mind, mintha testvéreid lennének, mind kellettek ehhez.

Másoknak más kell, talán keményebb harcok, talán semmi. Az utak különbözőek. Hálás vagy a sorsodnak ezekért az utakért, mert gyermeki természeted boldog tőlük.

Még várnak itt örömök, várnak harcok is, rendben. Készen állsz megtenni, ami tőled telik.

*

Ha terveznél itt a szigeten egy hosszú ösvényt, nevezzük zarándokútnak, biciklivel, hogy nézne az ki? Ráhagyatkozva arra, ami jön...? Az ősi helyeket látogatva, addig, ameddig a szabadság ideje tart...? Pénz, az nem lenne rá, ezt szereted, mert olyankor igazán az történik, amit a mindenkor jelenlévő segítség nyújt. Tekernéd a kerekeket, fölkeresnéd a szent helyeket... A többit megsegítik - képzeled most és tisztán érzed, ez merő naivitás. Sebaj, jó játszani a gondolattal: kis ajándékok születnek, annyi, amennyit elbír a hátzsidák, na ez nem sok. Könyvjelzők, kelta kőkeresztek könyvjelzőbe foglalva, kis színes kartonpapírok, írni is lehet rájuk, ha valaki akar. Ott is hagyható, emlékezzen, aki megtalálja.

Lásd, még ez is előtted van, annyi minden van még előtted... A mai munka is, például.

2016. június 02. csütörtök

...úgy mosolyogj akkor is, amikor a porrongyot rázod, mint mikor a fókákat láttad közeledni a tengerből. Pontosan úgy. Különben nem tanultál semmit.

Szigorú vagy. Mosolyogj. Mi a baj? Kicsi vagy újra, megbántottak megint. Hol voltál, hogy ez megtörténhetett? Mitől vagy fáradt újra? Hol vagy? Hol vagy?! Hol van az a szent arc odabent? Hova tűnt? Miért nem tudsz vigyázni rá jobban?

Elvesztél, újra nem találsz magad, dohogsz, mint annak előtte. Kicsi lettél megint. Lapozz vissza, egyszer már megvolt! Hova lett?

Keresed, mikor történt, hogy világosan láttál? Nem éred tetten, egyszer csak ott volt, és olyan nyugalommal töltött el, mint semmi más. Most újra a zaklatottság.

Talán az euritmia segített? Jason eurimtiája? Attól mindig összerendeződött valami.

Jason elment, és az a szelíd erő is elment vele, ami olyan jó volt.

Tehát nem a te erőd volt, ami összetartott?

A kérdéseken mentél előre. Mit akarsz igazán? Hazamenni, idő előtt? Másik házba menni? Mi lesz azokkal, akik itt maradnak, amikor te új helyre mész?

Ez az, itt fordult meg a dolog.

Akkor történt, igen, akkor. Amikor eldöntötted, hogy nem hagyod itt őket. Akkor hetekig mindegy volt, veled mi történik. Tudtad, hogy miért vagy itt.

Aztán visszacsúsztál, magadnak akartál dolgokat újra. Keresztbe tettek a tények és fölzaklattad magad miattuk. A tények fricskát mutattak neked: nesze, ez a tied, edd meg!

Aztán lassan megint megnyugodtál, tudtad, úgyis jó lesz, mindenhogy jó lesz.

De valami közben mégis elveszett. Meg kell találni újra.

2016. június 09. csütörtök

Holnap péntek, szabadnap, újra.

Bicikli, úszás, este talán a főváros, nem tudni még. Irene hív couchsurfing-találkozóra.

Pihenni akartál, csak úgy itthon lenni az úszás után. De ha szeretnél egy zarándokutát, szükséged lehet információkra.

Vagy ki tudja: ha zarándokútra mész, lehet, nincs is szükséged másra, mint magadra.

Mi az, hogy zarándokút...?!

2016. június 19. vasárnap

Tíz nap kimaradt.

Az előző beírást nem követte se úszás, se biciklizés, se couchsurfing-találkozó. Azon éjjel tűzriadó volt a házban. Talán egy apró pók volt az oka, aki bemászott az érzékelőbe, ki tudja. Tűz nem volt, de a riasztó úgy csörömpölt, hogy legmélyebb álmodból fölriadva egy lázálom közepén érezted magad, minden bentlakóval együtt.

Liam a fejét fogva rohan ki a házból. Rebecca, az idős hölgy hálóingben várja a folyosón, hogy megoldd a helyzetet. A másik a fejére húzza a takarót és nem moccan. Colinon nem látsz semmit, de amikor benyitasz a szobájába, úgy kiabál, mint amikor föl akarod kelteni reggel. Rebecca mutatja, hogy hol a panel. Látod, kulcs van benne, próbálsz forgatni, mindent nyomkodszt, amit lehet, később kiderül, még a valóságos tüzet jelző szerkezetet is megnyomtad. Honnan is tudnád, mi a teendő, ha soha senki nem mutatta meg?!

Észvesztő csörömpölés, leállíthatatlanul.

Ez most az a helyzet, amikor hívni kell a mentort, akinek a számát megadták, arra az esetre, ha baj lenne.

A szám üzenetrögzítőre vált, nem veszi fel senki.

A csörömpölés leállíthatatlan. Rebecca mutatja a szomszéd házat, menjek oda segítségért. Zseblámpát ragadsz, futás a szomszédba. Aztán futás a másik szomszédba. Egyenként öt-tízperc rohanás a sötétségben a fák között. Éjjel egy óra, mindenki alszik, senkitől nem tudsz segítséget kérni, a házak zárva.

Futás vissza a sajátodba, még mindig csörömpöl - mitől is állt volna le? -, újra telefon, most végre fölveszi. Jó sokára megjön, de ő se tudja leállítani a csörömpölést. Végre - az éjszaka felén jóval túl épp hazatér szabadnapjáról az új munkatárs, aki tegnap költözött a házba. Ő megnyom valamit, és akkor leáll.

Nemsokára mindenki érkezik, nagy felhajtás, gombok nyomkodása, helyzetek tisztázása, lassan helyére kerülnek a dolgok, visszamehetsz az ágyadba aludni.

Persze, hogy nem tudsz.

A szabadnap rámegy: csak a szoba van, a fejfájás, az ágyon fekvés hanyatt, esetleg oldalvást.

*

A rákövetkező héfőn este 7-től 10-ig, az egész fárasztó nap után még továbbképzés jön, elvárják tőled, hogy ott légy. A jól őrzött ritmus fölborul, ha elmész, ezt tiszta sor. Mondod a főnöknek, nem tudsz este még továbbképzésen is részt venni. Mondja, fontos lenne, persze megtehetem, hogy nem megyek.

Megyek. A továbbképzés nem rossz, szünetet nem tartanak, ezért háromnegyed tízkor már vége. Igyekszel hamar elaludni, sikerül is. De éjjel fölriadsz, két óra van, nem tudsz visszaaludni. Négy óráig fönt vagy, teszel veszel, gondolkodsz, írsz.

Másnap elalszol, alvajáró módjára mozogsz, nem vagy magadnál. Arra ébredsz, Colin üvölt az új munkatárssal, akit nem zavar, hogy elaludtál, hogy Colin nem az ő dolga. Bemegy a szobájába, kelti és instruálja. Szív nélkül, ahogy az előző napokban láttad és meg is fogalmaztad: új levegő érkezett a házba, és nem akard ezt a kihívást is, fáradt vagy hozzá. Magas férfi, fiatal és erős: kipipálandó feladat, hogy magabiztosan irányítsa dolgukra a bentlakókat. Colin számára eljön a pillanat, ordít, rúg és támad: sose láttad őt ilyennek, a szíved összefacsarodik.

Sietsz a szobájába, leülsz az ágyára, ő kiabál, te ülsz, az új munkatárs is ül a bútor szélén, meghökken, amikor bejöttél. De nem vagy igazán magadnál, ez a reggel erőtlen, minden kiesett a ritmusából, te sem tudod, hogy szoktad csinálni, amikor kettesben vagy vele. Colin nem az, aki szokott lenni és te sem az vagy. És van itt valaki, aki nagyon más és nagyon magabiztos.

Valahogy mégis megoldódik aztán. Kimentek, magára hagyjátok, néhány perc múlva egyedül mész vissza, és megpróbálsz olyan lenni, mint szoktál. Lassan-lassan magatokra találtok, és Colin engedelmesen jön utánad a fürdőszobába.

A reggelinél kicsit azért még melléöntöd a kávé. Az egész további nap is olyan, mintha agyoncsapták volna: nem tudsz magadhoz térni.

Később meg is fogalmazod, elmondod a főnöknek: értsd meg, ez sok egy embernek. 14-15 órai jelenlétet (plusz az éjszakai órákat) nem lehet elvárni senkitől. Lehet, nem is vagy már fiatal ehhez, bár a fiatalok is ugyanerre panaszkodnak. Szükséged van délután néhány órára a magad számára, kéred, hogy tegye ezt lehetővé, kezdesz kimerülni.

Megértőnek bizonyul, levelet ír a főnököknek, felolvassa, jó lesz, rendben van, köszönöm.

Mindez egy héttel ezelőtt történik. Azóta semmi. A mentor ígéri, hogy jön és majd beszélget veled, meglátjuk, mit tehetünk. De nem jön. Néhány délutánt ellógsz. Ez rossz, de segítened kell magadon. Jobban figyelsz, igyekszel pihenni, igyekszel jól aludni.

A helyzetet könnyíti és egyben súlyosbítja is, hogy az új munkatárs egy hét után búcsú nélkül lelép. Elege van a hosszú munkanapokból. Újra egyedül vagy a házban, de kicsit azért mindenki megkönnyebbül.

Aztán egy napon jót beszélgettek a főnökkel, aki - némi szelíd erőszak árán - végül mégis leül közétek, és először, mióta itt vagytok, együtt is tudtok gondolkodni a bentlakókról.

Hogy is vannak, mi a fontos, mi tenne jót nekik, mit lehetne máshogy csinálni. Ezt vártad kezdettől, ezt az együttgondolkodást. Máshogy keltek föl, mint ahogy leültetek. Boldog vagy tőle, ez fontos volt, igazán.

Mindig reménykedsz, hogy valami elindul, valami kis csírája a változásnak. De nem indul. Vagy ha igen, a folyamat lassú és kivárthatatlan. De miért nem elég, hogy csak teszed a dolgod?

2016. június 20. hétfő

A főnök szabadságra megy, - és megjelenik a házban a mentor.

Sem a kitöltetlen kérdőív nem érdekli, sem az, hogy hogy vagy. A ház ügyeit jött felülvizsgálni, amikor a főnök nincs itt. Ennek örülsz, nincs kedved magadról beszélgetni vele.

2016. június 24. péntek

Tegnap gyönyörű szabadnap volt. A nap akkor ragyogott, amikor kellett. Meglátogattad Irenét Bangorban, aki másnapi születésnapod alkalmával megajándékozott egy zengő tibeti tállal, amire mindig is vágytál, aztán együtt bicikliztél vele hazafelé a kisvárosból, és végre, végre! először, mióta itt vagy, nyakig merültél a tengerben. A tenger jéghideg volt és jólesett. Utána egy erdei kávézóban üldögéltetek és beszélgettetek csak úgy, időtlenül. Itthon kis pihenés után Szent János-darab próba, este ír folkmusic koncert.

Igazán szép nap volt, tele minden földi jóval.

Mindeközben a britek kiszavazták magukat az Unióból - olvasod a másnap hajnali hírekben. Észak-Írország és Skócia el akar szakadni Angliától, mert ők bent akarnak maradni.

Ebben a pillanatban bejelenti Spanyolország, hogy igényt tart Gibraltárra.

A font mélyre zuhant – összegyűjtögetett kis zsebpénzeid ezzel a ténnyel számolhatnak.

Itt pedig? A Camphill legjobb munkatársai mind külföldi állampolgárok.

Hogy mi indult most el a világban, nem szeretnéd elképzelni.

*

És éjjel ismét tűzriadó, de már a tapasztaltak nyugalomával nyomkodod a gombokat, nyugtatod Liam-ot, aki zölden rohan ki a szobájából. Egyikőtök sem alszik vissza sokáig, hallod az ajtaja nyílásán-csukódásán.

Éjjel koncentrációs táborról álmodsz. Őrültekkel vagy körülvéve, akik nyalják és harapdálják egymást, nem vészes, egyelőre jókedvűek, nem érzékelik, hogy rezzenetlen arcú gépfegyveres fegyőrökkel vagyunk körülvéve, és nem mozdulhatsz és ők se mehetnek ki a szobából. A folytatást lehet sejteni. Lázálom, igazán.

Egy hete újabb főnököt kaptunk, régi, tapasztalt házanyát. Öreg bútor a közösségben, itt alszik, amíg a főnök szabadságon van.

Rémes. A *Biblia* -olvasás fontossága felülírja a bentlakók megszokott ritmusát. Másfél órája ülünk az asztal körül vacsora után, és az emberek lassan utálni kezdik a *Bibliát*. Az antropozófiát is, mert arról is hosszan esik szó helyett, hogy végre pakolhatnánk, és mehetne mindenki a dolgára, ahogy megszokta.

Tizenöt perc üdítő lett volna, de csöndben tűrjük végig. Néha összenézek Darryn-nel, vajon meddig tart még?

A hölgy amúgy máskor kedves és tanulni is lehet tőle. De ez ritkábban fordul elő.

2016. június 24. péntek, Szent János nap

Karl König misztériumjátékát mutatja be a közösség, ahogy minden évben.

Szerepet vállaltál benne, mert kíváncsi voltál az egészre. Ezt közben néha megbánod, mert rengeteg pluszmunkát jelent a mindennapok rutinja mellett. De a darab szép, és te igazán szereted.

König darabjában a zodiákus-jegyeket emberek személyesítik meg. Középen Keresztelő Szent János, és az ő drámája által az univerzum összefogása a téma.

Három hétig próbálunk délutánonként egy-egy órát. Új, ideiglenes házanyánk rendezi a darabot, s tudtán kívül adja nekem a Rák-anya szerepét, ami közelgő születésnapom révén igazán passzol hozzám, és ami ettől függetlenül is eltalál. Három, a nagyközösségben élő, bentlakó rák-gyermekemmel együtt igyekszem megtanulni a szövegemet, ami nem sok, de angolul mégiscsak az. Sok viszont a dalszöveg és a közös szöveg, ami időnként sokkoló, mert csak néhányan tudják és mondják. Az előadás előtt hevesen ver a szívem, de aztán jól sikerül az egész, és meghatódom, amikor a tűzgyújtás alatt odajön hozzám egy rideg-fenségnek megismert másik házból való házanya. Rám mosolyog és ünnepélyesen mondja: "Nagyon szépen beszéltél, érthetően, tisztán, erősen. A rák-gyerekekkel együtt igazán jól csináltátok".

Átmelegszem ettől, akárcsak a tűztől, a tenger látványától, Juho és Noel rögtönzött bendzsó-gitár együttesétől, ami vidáman zeng a jégkrémet eszegető bentlakók és segítők között a domb tetején, a ház ajtajából. Ülök egy padon, beszélgetek, nézelődöm. A tenger alattunk, fölülről látunk rá, ég a tűz és szól a zene, néhányan énekelnek, zeng a domboldal.

A sok szépségből, ami körülvesz, gömbölyű csönd születik, öröm, mint életem legszebb kincseit.

2016. június 25. szombat

58-ban születted, ma 16-ot írunk. 58 éves vagy, ez ezt jelenti, és ez tetszik. Életed során egyetlenegyszer fordulhat elő, és ez ma van. A család ugyan nincs körülötted, bár jólesne; de hívnak, üzennek, jólesik, rendben van.

A világ jelei életed szövetében egyre erősödnek.

Ma veszel majd egy napilapot, a dátum fogja jelezni a napját annak, amit itt fontosnak tartanak közölni. Az utcákon mindenütt piros plakátok: Vote leave! Szavazz a kilépésre. Egyetlen városkát találsz jóval később, ahol az ellekezője áll az árva, ott felejtett, kék plakáton: Vote remain.

Észak-Írország ez itt, az eső szemerkél, az ég borús. De még akármi is lehet, a nap is kisüthet. Hó is eshet, ahogy itt viccesen mondják, öt perc alatt kaphatunk a nyakunk közé bármit. Ez a külső változékonyság jól illik a belsőben zajlókhöz, talán nem véletlen, hogy annyira szeretsz itt lenni.

Ballybay-be készül a ház összes lakója (egy kivételével, aki ma édesapjával van otthon), tehát Irenével és veled együtt öten. Azt jelenti ez, hogy ma öten ültök majd be egy nagy autóba, s meglátogattok egy délen, a köztársaságbeli Ír-földön létesült kicsi Camphillt. Kíváncsi vagy, és előre örülsz: születésnapodat nem akartad itthon tölteni, ha lehet.

Az autóban tengeribeteg leszel, mint utoljára gyerekkorodban. Ballybay-ben minden erő a túlélésre kell, körülnézni se tudsz, amit később persze megbánsz. Viszont találkozol egy nyelvessel, aki beszélget veled kicsit magyar nyelven (is), s kiderül, hogy a felesége is épp ma ünnepli a születésnapját. Üdítő találkozás! Ballybay erről a beszélgetésről szól. Telefonszámot is cseréltek, az az érzésed, még fogsz vele találkozni.

Hazaúton előre kéred magad, ott is szorítod a gyomrodat, míg lassan elalszol, és valahogy végetér ez az út is.

Itthon Colin tele van örömmel, vacsora után még nem akar ágyba menni. Végül mégis sikerül a szobájába vezérelni, de ott olyan határozottan megy vissza az ajtó felé, hogy érzed, nem jött el az ideje a lefekvésnek, túlságosan boldog. Visszaengeded hát, de a szokott helyét, az üvegházás télikertet ilyenkor mindig zárva tartjuk, nehogy kényelmesen elnyúljon az ottani kanapén. Ha sikerül neki, elvesztünk, később már túl nehéz kivarázsolni a lefekvéshez.

Pechünkre, új házanyánk valamit ki akar vinni, s egy percre kinyitja a bezárt ajtót. Colin abban a percben kint terem, s már fekszen is a helyére. Házanyánk nem adja könnyen, harcias teremtés, nem engedi. Colin fölbosszantja magát, először az öklét harapja, kiabál, aztán már támad is. Szerencsére nem olyan erősen, mint annak idején az új munkatárssal, de azért mégis ijesztően. Házanyánk nem engedi lefeküdni. Beszél hozzá, de Colin megérti a lényegét, és pont azt nem akarja. Föl-földördít, vasvilla szemekkel nézi a hölgyet, nem lehet tudni, mi lesz ebből.

Egy idő után odaülsz mellé, ezáltal testeddel is akadályozva lefekvését. A házanya végül magatokra hagy, s te is, Colin is lassan megnyugodtok. Hosszú percek telnek el, míg hajlandó ránézni arra a képeskönyvre, amit fölkinálsz neki. Onnantól újra a régi, s lassan mégis kijön veled a fürdőszobába.

Kezdetét veszi az esti rutin, WC, fogmosás, szoba, átöltözés, lefekvés. Új házanyánk, amikor először jött be veled este a szobájába, lefekeves után még elmondta neki a Miatyánkat. Szép volt. Félig-meddig te is megtanultad angolul, és amire emlékszel, elmondod fölötte. Nagyra nyitott szemekkel, csendben figyel a takaró alól.

Összeszeded a ruháit, és halkán kimész a szobájából.

2016. június 26. vasárnap

"A szeretet olyan, ahogy Pál írja: soha el nem fogy, mindig növekszik. A másik, mely önmagunk elfogadtatására irányuló vágyat jelent – mindig fáradttá tesz, és végül is elleneje az én-erőnek. Meghasonláshoz vezet. Meg kell tehát azt a forrást találnunk, amely a szeretet mindig növekvő forrása" – olvasom régi levelezéseim között, és újra megragad a gondolat. "Mi az, amit elveszíthetünk, ha a semmi a fogódzónk"?

De hát hogy is van ez?

Hogy lehet élni fáradtan is - jól? A koncentrációs táborban – szeretettel telve? Mint Lusseyran? Vagy dr. George G. Ritchie: *Visszatérés a holnapból* című írásában a többéve lágerben élő ügyvéd, aki akkor fogadta meg, hogy a gyűlöletre nem fog gyűlölettel válaszolni, hanem mindenképpen ellenére is szeretettel, akkor, amikor feleségét és öt gyermekét a szeme láttára lőtték agyon...

Hol vagyok én ezektől?

Élő példák, lehet őket követni. Szeretném őket követni, nem adom föl.

2016. július 01. péntek

Vidám napok is jönnek. Megjön a nagylányom, aki látogatóba érkezik hozzám egy hétre. Három teljes szabadnapot kértem, volt is belőle baj, de már mindegy, végül is megadták. Most együtt tekerünk el a jól ismert tengerparti úton a kisvárosba. Félúton randevúzunk az erdei kávézóban Irenével és Jonassal: egy német, egy spanyol és két magyar, nevetgélünk mindenen. Megtanítanak cigarettát sodorni - rágyújtani nem fogok! -, viccelődünk, remek hangulatban telik az idő. Aztán Irene tovább jön saját útján a saját biciklijével, ő dolgozni megy, mi meg indulunk Jonassal a másik irányba, a kisváros felé. Jonas a kölcsönkapott bicikli csomagtartóján viszi nagylányomat.

Meglátogatjuk új lakásában, amit a barátaival bérel. Gyönyörködünk a tengerre néző kilátásban, kicsit beszélgetünk, majd indulunk tovább az uszodába. Az úszás megintcsak élmény, jól esik, mint az egész további nap is.

Minden tökéletes.

2016. július 02. szombat

...csak aztán az éjszaka, megint az éjszaka! Liam bekopog, a legmélyebb álmodból riaszt föl. Mi van a tűzriadóval?

Semmi, Liam, mindenki alszik, mi a baj, csönd van, reméljük, nem fog megszólalni, aludj vissza.

De nem alszik. Tele van szorongással, nem mer elaludni. Pontosan éjjel háromig nem mer, annak idején akkor szólalt meg harmadszor is a riasztó. Retteg a csörömpöléstől, fél négyig jön-megy a folyosókon, föl-le.

Te sem alszol, hallgatod jövés-menését. Végül fél négy tájban fölkel, és határozottan mondod: "Nyugodj már meg, aludnunk kell, holnap munkanap!" A szobájába megy, lassan elcsendesedik.

A másnapot megint agyoncsapták. Egy teljes nap kell hozzá, hogy észhez térj, és valószínűleg ő sincs máshogy ezzel. A következő nap is fejfájással telik.

Ez van. Akkor is, ha ezek a szabadnapjaid.

2016. július 03. vasárnap

Dühös vagy, sértett, és újra tele méreggel. Ez így nem jó, ezt orvosolni kell.

Három szabadnap két éjszakája tönkrement. Liam ma éjjel már maga indította be a tűzriadót a panel gombjait nyomogatva. Mélységes fáradtságból ébredsz, szíved össze-vissza ver. Elég ebből Liam, ez igazán rossz vicc. Mindenki fölébred, ez nem játék. Ne tedd még egyszer, és most aludj vissza, kérlek.

Ezen kívül ismét új munkatárs érkezik, akinek mostani házanyánk azt a szobát adja az emeleten, ahova te akartál végre beköltözni, megelégtelve lent az állandó éjszakai készültséget. Ez sok, a mai éjszaka után ez elviselhetetlen.

Ezt orvosolni kell.

Megpróbálsz átfordítani az annyira szeretett Mihály-meditáció szövegét és a jövőtől való félelem helyett a megtörtént eseményekre vonatkoztatni a belső nyugalmat, és lelked legtökéletesebb, tükörsíma tegerét.

Elfogadni nemcsak azt, ami történni fog, de azt is, ami történik és történt. A megtörténtek iránt is odaadással élni, meglátva az eseményekben a mindenkor jelenlévő isteni bölcsességet.

Rövid időre sikerül befelé figyelni, és az elfogadásra is.

...de azután mégis hiába minden. Rémesen nézhetsz ki, mert Irene érkezik, s megölel, amikor meglát. El tudod mondani neki, és utána, csak ez után tudsz megnyugodni. Mindig csak az után, ha elmondtad valakinek, aki megértett. Addig nem. Mintha ami benned kavarg, ami rendezetlen, erősebben tarozna hozzád, mint ami szeretetet és nyugalmat akar. Az idea fölötted lebeg. Nem vagy ilyen magasan.

Irene – látva kimerültségedet és elkeseredésedet – elrendezi a helyzetet. Megkérdezi a kedves új lányt, mit szólna odafönt egy másik szobához. Szerencsére tetszik neki. Megbeszélitek, hogy fölköltözöl, amikor a legközelebbi három szabadnap jön.

Ez így jó. Végre megnyugszol.

De a nap folyamán többször elgondolkodol mindezek felett, meg-megáll kezedben a munka.

Tegnap – ez előtt az örületes nap előtt – Pankával az Óriások Lépcsőjéhez kirándultunk, és fantasztikus napunk volt együtt. Az Óriások Lépcsője nem tréfált, igazi arcát mutatta. Mintha azt mondta volna: „Rendben, turista látványosságnak is megfelelek, de azért te csak tudd, hogy ÉN VAGYOK, és a mai napot nem szánom mókának!” Olyan szél volt, amelyet nem éltem át soha, és persze, hogy azt a részt akartuk megmászni, ami nincs tele turistával. Ideálisnak tűnt, nem volt túl magas, és nem volt messze. Mivel a hatszögletű tömbök könnyen mászhatók, lépést lépés követett egyre följebb. Egyszer csak olyan szél kapott el bennünket, amitől világossá vált: ez itt nem tréfa. Minden erővel kellett kapaszkodni, szorítani a sapkát, fogni a sálát, egyensúlyozni az imbolygó hátzissákkal. A pillanat törtrésze alatt történt, hogy a Himalája csúcsán éreztük magunkat, ahonnan olyan könnyű nem visszatérni. Az elemek ereje megrendítő volt. Éreztük: ez az igazi arca ennek a helynek.

Végül sikerült valahogy visszamászni. Nem bántuk meg, sőt.

Aznap kaland kalandot követett. Az Óriások Lépcsője után a Kötélhíd, a kötéllhíd után maga a mesésen zord, fjordokkal övezett tengerpart, írországi esszencia. A napot élőzenét hallgatva Kelly háromszáz éves pub-jában fejeztük be, Guinness-szel a kezünkben.

2016. július 04. hétfő

Vacsora után Edeline jön, a Camphill nyugdíjas zeneterapeutája. Azért jön, hogy Verbeck-hangképző gyakorlatokat csináljon velem. Más napokon meg azért, hogy lírán játszunk együtt. Mindkét dolog mélységesen meghat, a vele közös munka is fölemelő. Sokáig beszélgetünk utána még Pankával hármásban. Erősen a szívünkbe zárjuk. A Camphillnek ez az arca, ami gyógyít.

2016. július 05. Kedd

Aztán Panka is elmegy. Esős napok jönnek, meg naposak is. Az új munkatárs végtelenül szelíd és kedves, megszeretjük mindannyian, Colin is.

A főnöknek meghalt valakije, váratlanul újra két hét szabadságra megy, a házban nélküle is működnek a dolgok. Nekem újabb látogatóim érkeznek, akiknek örülök. Csak fáradt vagyok, pihenni szeretnék, hosszabban és igazán. Kiestem a ritmusomból, a ház is kiesett, újabb és újabb változásokat él át. Meg kell találni benne az új ritmust.

Kezdem apránként fölfordani a cókmojkaimat, három hónapnyi életet számolva föl ebből a picurka szobából. Furcsa érzés, megszerettem, nem megy könnyen.

De odafönt gyönyörű kilátással ragyog és vár egy új szoba, készülök rá, hogy jól érezzem magam benne.

2016. július 15. péntek

Hajnalban mindig kiülsz ide. A ház melletti padok teteje ez, csönd van, még alszik a falu. Előtted hatalmas füves park, szemben veled a tenger, fölötted felhők. Tejeskávét iszol és hallgatsz a neszeket: szarkák, csókák, tenger, szél. Szeretsz ideülni. Egyedül vagy, senki nem jár ilyenkor erre. Akkor is szereted, ha szemerkél az eső. De ma nem teszi. Így még jobb.

Irene érkezik, lefotózza, amint így üldögélsz...

Jól indul a nap.

Colin-nak haj- és szakállvágásra van szüksége. És mozgásra is. Összekötte kellemest a hasznossal, a tengerparton sétálok vele egész a borbélyig. Ez a közelebbi kisváros, eddig ide is csak biciklivel mentem. Kiadós séta lesz! Irene nem jöhet velünk, valakinek a házban kell maradnia, és ma ketten vagyunk csak, Julia – új munkatársunk – szabadnapos.

Sétálok tehát vele a tengerparton kettesben. Időnk, mint a tenger! Ez stílszerű. Felhők a fejünk fölött, tócsa-pocsolyák lábunk alatt, eső utáni meleg szél borzolja hajunkat. Colin remekül bírja és boldog, mint egy kisgyerek. Széles mosollyal mutatja: tenger, sirály, bokor, kő - nekem az a dolgom, hogy megnevezem, kimondjam hangosan. Ilyen a boldogság, amikor rendben van a világ.

A kisváros borbélyüzletében nagy a sürgés-forgás. *Garry's barber shop*: mindenki itt vágatja a haját, aki férfi. Kisfiúktól családokig, nagypapa korú férfiakig türelmesen ülnek körben, levegőt is alig kapni. Garry szakállas,

sodrott bajszú, jó kiállítású, magas és erős férfiú, messziről köszönti Colint, engem észre se vesz.

Itt minden kapcsolat így kezdődik. Amíg nem akarsz valamit határozottan, addig nem látszol, keresztülnéznek rajtad, akárha üvegből lennél. Ha akarsz valamit, megtörik rajtad a fény, lassan észrevesznek. Szereted ezt a játékot. Nem látszani is szeretsz, de szeretsz akarni is és megtapasztalni, amikor rád figyelnek végül. Remek kapcsolatokat kötsz, mindig viccelődés a vége. Az se baj, hogy a felét se érted annak, amit mondanak. Legközelebb már messziről köszöntitek egymást.

Kivárjuk a sorunkat, Colin tudja, mi jár neki: megszokott mozdulattal nyúl a fodrász magazinok felé, nyitja és mutogatja a fotókat benne. Nemcsak nekem, sőt, éppen hogy nem nekem. Kapcsolatokat keres, a mellette ülőknek mutogat. Ők mosolyognak, figyelmesen nézegetik vele a képeket. Nem húzódnak el, nem méregetik furcsa tekintetekkel, kedvesek vele. Jó tapasztalni.

A magazinok meg!... Micsoda férfiak, micsoda trend, a lélegzeted is eláll. Erre megyünk hát, világ! Nem kívánod magadnak, igazából a világnak se.

A fodrászszékeken tizenöt percenként váltják egymást, Garry és három hölgy-munkatársa kezében nem pihen a szerszám. Jó a hangulat, Garry formában van, időnként ki-kiszól, tréfálkozik.

20-24 fej minden nap, megállás nélkül. Hetente hatszor, az legalább 120 fej hetente. Négy munkatársra ez 500-600 fej egy hét alatt. Körben, oldalt, szakállak, hajak, bajuszok. Füleik mögött, tarkók, orrok alatt, ádámcsutkák fölött, naponta nyolc órában, megállás nélkül.

Elképezed, hogy a hangulat mindig jó, látszik, hogy szeretnek idejárni a vendégek.

Tisztelet ébred benned, ezt valószínűleg nem tudnád.

2016. július 17. vasárnap

Négy hónapja hagytad el az otthonodat, éppen ma van a napja.

Mindenféle megpróbáltatások tették színessé itteni életedet. Azt reméled, tanultál belőlük. Most jön a következő, lássuk, tudsz-e vizsgázni a tanultakból. Hogy fogadod, ami most jön?

A főnök kétheti váratlan szabadsága és a nélküle is remekül – vagy még jobban – működő házba holnap visszatér. Megelőzte jövetelét a következő hetek munkarendje, amit e-mail-en küldött el, és ami rögtön indulatokat gerjesztett. Megváltoztatott szabadnapok Irene és Julia számára, számodra megváltoztatott szabadság, számára újabb hét szabadság. Óhatatlanul összehasonlítások születnek. Föl akarsz robbanni! Aztán mégse. Megnyugtatód magad, elég volt a fölrobbanásokból. A sors elrendezi a dolgokat.

Irene elkeseredett, ez mindannyiunkra ránehezedik.

Új levegő fúj be a házba, Julia is aggódni kezd.

2016. július 21. csütörtök

Szabadnap lenne ez a mai nap, egy nap újra a pihenésért, hogy aztán legyen erőd folytatni a munkát.

Hajnali öt. Fölébredtél, és azon töprengesz, mi van már megint. Miért nem tudsz aludni? Némi kompromisszum árán elérted, amit akartál, most mi van?

Beszéltél a szabadságodról vele néhány napja. Úgy tűnt, rendben van, persze. Most meg azt kéri, hogy egy hét szabadság után két napra gyere vissza, szüksége lesz rád, aztán újra mehetsz, ahova akarsz.

Nem – jelented ki határozottan, és lehet, itt a hiba, mert a fölháborodástól a szíved máris hevesen dobog és arcodba tolul a vér. – Nem jövök vissza két napra ide. A szabadságomat két hónapja kértem, senki se mondta, hogy nincs rendben. Elterveztem, mit fogok csinálni, és nem szakítom meg két napra, hogy visszajöjjenek a házba. De értsem meg, hogy szükség van itt rám. Értem, de nem fogok visszajönni a szabadságomból.

Kevered az ebédet, igyekszel odafigyelni, nehogy odaégjen. Rendben van, mondja, ha így gondolod, beszélned kell a mentoroddal. Rendben van, nem gond, megteszem. Várjunk csak! Miért beszélek vele úgy, mintha ő rontana el mindent? Nem így gondolom, egyszerűen szükségem van a szabadságomra, és nem akarom megszakítani.

Rotyog a magyar paprikás krumpli spanyol chorizo-val, imádja a ház. Erősen kalapál a szíved, és szeretnél kirohanni innen, de látszólag teljes nyugalommal forgatod a fakanalat. Remek lenne kifutni, otthagyni neki az odaégő ebédet, otthagyni Rebeccát, aki csöndben figyel a sarokban, otthagyni Colint, akiért ha nem mész, munkájából visszajövet nyafog, mint egy kisgyerek. Oldd meg félkézzel, főnök, azért vagy itt! Nem tudnád. Azt se tudod, melyik a cipője.

Nem értesz engem. Várjunk csak, próbáljuk megoldani! A papírjai fölé hajol. Ott fekszik a világ - rubrikákban. Minden kipipálandó. Semmi nem nőhet, nem virágozhat kedve szerint. Walled garden, értsd: falakkal körülzárt. A jó szándék beosztja, kinek melyik sarokban a helye. Tehát egyben kéred a szabadságodat? Igen, egyben. Két hetet? Igen, kettőt, egyben. (Nem örül, hogy beszélek a főnökökkel... Visszalép, és mint aki szívességet tesz, keresi a megoldást...) Esetleg, ha nem hétfőn indulnék...? Ezt a rubrikát most odébb tolja. Megegyezünk. Ha nem hétfőn indulok, hanem másfél héttel később, akkor egyben is lehet. Joviális szívesség, egye meg a rák. Jó, hogy még nem foglaltam le a szállásomat. Vagy

nem jó. Most muszáj lenne megalkuvás nélkül szembenéznünk egymással. De nem, kompromisszumot kötünk, ez azt jelenti, hogy én engedtem az elképzeléseemből, és nem hétfőn indulok. Másfél héttel később a szabadságomat egyben is ki tudom venni. Nem vagyok túl boldog, megviselnek ezek a harcok. Az egész további nap agyoncsapva hever a konyhakövön.

*

Írország ez itt, édesmindegy észak-e vagy dél, sziget a tenger közepén, sziklával, szelekkel. Az élet jelei, megpróbáltatásai fölerősödve köszönnek szembe. Fújjon hát ez a szél, ahogy kell, rajta! Cseréljen ki, ha tud. Töltse meg friss levegővel a tüdőt, tiszta értelemmel a lelket.

Nem megy...? A hiba az ön készülékében van...? Akkor fogadja el, kérem, ezt a készüléket. Fogadja el, az ön készüléke ez. Lehet szeretni, egészen jó kis készülék. Ahol tudja, javítgassa, ahol nem tudja, nézzen szembe vele, ismétlem, egészen jó, használható készülék. Szeresse jobban. Szeresse.

